

Čís. 6896.

Exekuce podle §u 354 ex. ř. jest nepřípustna, musí-li k vůli povinného přistoupiti ještě jiné okolnosti, umožňující provedení činu, který má býti na povinném vynucen, zejména je-li nutno, by spolupůsobily též třetí osoby, do jichž práv nebo dispozice onen čin zasahuje; vymáhající straně přísluší v takovém případě pouze nárok podle §u 368 ex. ř. K okolnosti, že tu není oné výlučnosti vůle povinného, jest přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 10. března 1927, R II 56/27.)

Soud první stolice povolil exekuci, přikázav dlužníku, by uveřejnil prohlášení v periodickém časopisu, jinak že mu bude uložena pokuta. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající strana zažádala o exekuci podle rozsudku okresního soudu v P., by povinný pod pokutou učinil v periodicky vycházejícím časopise »Hlas Lidu« prohlášení ve smyslu §u 1330 druhý odstavec obč. zák., jímž odvolává svůj článek ze dne 16. října 1924, v čís. 118 téhož časopisu. Jest patrné, že jde pouze o exekuci ve smyslu §u 354 ex. ř., poněvadž podle exekučního titulu a exekučního návrhu podaného na jeho základě má právě jen povinný sám ve smyslu §u 1330 obč. zák. učiniti toto veřejné prohlášení, k němuž má býti exekucí donucen. Předpokladem tohoto způsobu exekuce jest však nejen, že čin, jenž má býti na povinném vynucen peněžitými pokutami neb vazbou, nemůže býti jiným vykonán, nýbrž i že vykonání závisí výlučně na vůli povinné osoby, takže jest jí skutečně i právně možným provésti to, co se na ní tímto způsobem vynucuje. Musí-li tedy k vůli povinného přistoupiti ještě jiné okolnosti, jež provedení činí možným, zejména, nutno-li, by spolupůsobily též třetí osoby, do jejichž práv neb dispozic zasahuje vynucovaný čin, není tato exekuce přípustna, nelze-li povinnému přes tyto okolnosti prosaditi svou vůli, poněvadž provedení nezávisí právě jen na jeho výlučné vůli. Je-li zde tato výlučnost vůle povinného či nikoli, a je-li tedy tento způsob exekuce přípustný, musí zkoumati soud z úřední povinnosti a shledá-li, že tomu tak není, nemůže povinného donucovacími prostředky doháněti k tomu, co výlučně na jeho vůli nezávisí a nemůže jej poukazovati k tomu, by to prokázal podle §u 35 ex. ř. Povinný byv podle §u 358 ex. ř. slyšen, udal, že požádal o uveřejnění prohlášení redakci časopisu, která však je co nejrozhodněji odmítla, a že o tom zaslal také vymáhající straně písemné potvrzení. To přiznal i právní zástupce vymáhající strany, která proto beze všeho významu tvrdí znova, že stačil jen pokyn povinného, aby jeho prohlášení bylo v časopise uveřejněno, poněvadž jest předsedou a zástupcem politické strany, jejíž oficiálním orgánem jest zmíněný časopis. Prokázal-li to povinný, nemůže pak vymáhající strana ani důvodně tvrditi, že to jest jeho věcí,

jak vymůže uveřejnění prohlášení. Opravu podle §u 19 tisk. zák. nemůže vymáhající strana vynucovati na povinném, kterýž přece sám dříve onen článek v témže časopise uveřejnil a který podle rozsudku sám má nyní odvolati, jde tedy o jeho vlastní prohlášení ve smyslu §u 1330 obč. zák. Správně proto rekursní soud zamítl na stížnost povinného exekuční návrh vymáhající strany, kteréž může příslušet jen nárok ve smyslu §u 368 ex. ř. (Srov. též rozh. čís. 3832 Sb. n. s.).

Čís. 6897.

Nárok na povolení odděleného bydliště podle §u 382 čís. 8 ex. ř. předpokládá ohrožení některého z právních statků, jehož skutečné porušení tvoří důvod k rozvodu podle §u 109 obč. zák.; ani ono prozatímní opatření ani prozatímní placení výživného nelze povolití manželce, opustivší společný byt, neosvědčí-li onoho ohrožení v době posledního spolužití.

(Rozh. ze dne 10. března 1927, R II 61/27.)

Soud první stolice povolil manželce prozatímní opatření odděleného bydliště a placení výživného, rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nárok na povolení odděleného bydliště jako prozatímního opatření předpokládá, že jest na straně navrhovatelově ohrožen některý z právních statků, jehož skutečné porušení tvoří důvod k rozvodu podle §u 109 obč. zák. Náleželo tudíž navrhovatelce, by uvedla a osvědčila takové skutkové okolnosti, ze kterých by se dalo usuzovati, že kdyby v manželském spoluzití v Brně setrvala, byla by vydána nebezpečí ohrožení některého z právních statků shora naznačených (§ 107 poslední věta obč. zák.). Navrhovatelka uvedla sice některé okolnosti, jež, kdyby byly pravdivy, mohly by spadat pod ustanovení §u 109 obč. zák. (cizoložství, zlé nakládání), a nabídla o nich osvědčení výsledkem své matky a sestry. Leč výpovědi těchto dvou svědkyň nebylo ohrožení manželské věrnosti cizoložstvím osvědčeno vůbec. Pokud pak jde o ohrožení bezpečnosti tělesné zlým nakládáním, událo se vše to, co tytéž dvě svědkyně potvrdily, již před delší dobou, kdy obě strany žily ve společné domácnosti v Praze. Ze spisů je však zřejmo, že manžel potom sice dne 1. listopadu 1925 nastoupil službu v Brně a že navrhovatelka se pak přistěhovala za ním do Brna dne 1. května 1926, kdež sdílela s ním manželské společenství až do července 1926. Tu však chybí naprosto osvědčení o tom, že by její bezpečnost tělesná byla se strany jejího manžela ohrožena i tenkrát, kdyby navrhovatelka v manželském spoluzití v Brně setrvala. Průvodní prostředky navrhovatelkou nabídnuté nestačí tedy k osvědčení, že by na její straně byl i nyní ohrožen některý z právních statků, jehož skutečné porušení tvoří důvod k rozvodu. Ne-